

Τσιμάρας Τζανάτος: «Η κοινωνική ευαισθησία είναι το νέο trend».

Δραστήριος και δημιουργικός, τη φετινή χρονιά ο [Τσιμάρας Τζανάτος](#) ξεχωρίζει. Έπαιξε στις [«Άγριες Νότες»](#) στο [Αγγέλων Βήμα](#) ενώ στην ίδια σκηνή προβάλλεται αυτές τις ημέρες η «Εκκρεμότητα», ένα έργο που ο ίδιος έχει γράψει. Σε μια συνέντευξη όχι μόνο για το θέατρο και την υποκριτική, ο πολυτάλαντος δημιουργός αναφέρεται σε ένα πλήθος θεμάτων μεταξύ των οποίων και η βράβευση του Σάκη Ρουβά με το βραβείο Κάρολος Κουν.

-Γιατί «Εκκρεμότητα»;

«Γιατί είναι κάτι μετέωρο. Κάτι που έχει προετοιμαστεί για να γίνει, εκκρεμεί και, κάποια στιγμή, ενώ είμαστε ανύποπτοι, συμβαίνει. Ωστόσο είναι πάντοτε προγραμματισμένο από πριν».

-Το έργο με τι έχει να κάνει;

«Το βασικό πρόσωπο του έργου βρίσκεται σε μια κατάσταση εκκρεμότητας, μετεωρίζεται, ακροβατεί ανάμεσα στο πραγματικό και το φαντασιακό. Και κανείς δεν ξέρει ποιός είναι και πότε. Το άλλο πρόσωπο είναι κάτι σαν alter ego του. Αν το ένα πρόσωπο που είναι ο άντρας, ο Α, είναι ο ήλιος, το άλλο πρόσωπο που είναι γυναίκα αλλά θα μπορούσε και να μην είναι, είναι η Σελήνη του. Τα δύο πρόσωπα είναι κάπως σαν δύο εικόνες του ίδιου προσώπου. Ο ένας εκπροσωπεί το αίσθημα και η άλλη τη λογική».

-Η αφετηρία συγγραφής του;

«Μια εικόνα που σε κυνηγά ή ένα αρχικό αίσθημα το οποίο μετά αρχίζει και “χτίζεται”. Στην πορεία το πράγμα αυτονομείται και σε καθοδηγεί το ίδιο. Ίσως το βασικό μοτίβο να ήταν μια αίσθηση πλήρους απομόνωσης του ανθρώπου από τον κόσμο. Δηλαδή τι συμβαίνει όταν ένας άνθρωπος έχει αποκλειστεί από τον κόσμο. Παρότι συχνά πιστεύουμε ότι αυτοαποκλείστηκε, ωστόσο είναι πάντα ο κόσμος που σε αποκλείει κι εσύ αποφασίζεις να υποκριθείς ότι

αυτοαποκλείσει, ότι φεύγεις. Όπως λένε κάποια στιγμή και οι ήρωες: «οι φυγές μας είναι κατά βάθος εκδιωγμοί».

-Βολεύει όλους μας να έχουμε το δάχτυλο προτεταμένο σε κάποιον ως «μη κανονικό» και να τον οδηγούμε σε αποκλεισμό;

«Νομίζω ότι κανονικός άνθρωπος δεν υπάρχει. Ο καθένας είναι μια ιδιαίτερη περίπτωση και «το κανονικό» είναι ένα τεράστιο κουτί με ιδιαιτερότητες που απλώς τούς δώσαμε ένα τετράγωνο σχήμα».

-Από πού πηγάζει αυτή η ανάγκη του ανθρώπου «να φτιάχνει τετράγωνα»;

«Έχει σχέση με τη λειτουργία του ανθρώπου να βλέπει ομοιότητες. Δεν αντέχει το διαφορετικό. Έλκεται από το όμοιο. Αν και ταυτόχρονα, παρ' ότι ακούγεται οξύμωρο, έλκεται και από το διαφορετικό. Κι εκεί παρεμβαίνει το αίσθημα του φόβου προς το άλλο. Γιατί, στην πραγματικότητα, αυτό που λέμε «ο άλλος απέναντι», είναι ένα κομμάτι δικό μας. Το «εγώ» του ανθρώπου συντίθεται από χιλιάδες ετερότητες. Βέβαια καμιά φορά αυτό είναι επώδυνο να το καταλάβεις».

-Τι μένει στον κόσμο σαν απόσταγμα από την παράσταση;

«Ότι παρότι δεν πρόκειται για κάτι mainstream, οι άνθρωποι συνδέονται με αυτό. Τους ακουμπά σε ένα πολύ βαθύ συναισθηματικό επίπεδο. Οπότε δηλώνω και ευγνώμων και ευχαριστημένος από την αποδοχή».

-Σε κάποιες σκηνές εμφανίζονται οι ηθοποιοί γυμνοί.

«Είναι ένα βασικό σημείο. Μια επιλογή του σκηνοθέτη με την οποία συμφωνώ. Προσωπικά είμαι πολύ συμφιλιωμένος με το γυμνό και στην προσωπική μου ζωή, σε βαθμό που γίνεται αστείο από τους φίλους μου! Ας πούμε, το πιο φυσικό μου είναι να βγω ξεβράκωτος στον δρόμο! Ή το να δω στη σκηνή ένα γυμνό σώμα, μού φαίνεται πολύ φυσικό. Το ντυμένο μού φαίνεται αφύσικο! Αλλά αυτό είναι δική μου “πετριά”. Θεωρώ ότι το γυμνό έχει, από τη φύση του, μια τρομερή ομορφιά. Δεν είναι θέμα νοστιμιάς ή εξωφύλλων. Στην παράσταση το γυμνό εισάγεται από την οπτική του σκηνοθέτη, του [Βασίλη Νούλα](#), μεταφέροντας τις εικόνες που τού παράγει το κείμενο. Ο Βασίλης έχει βάλει πολλή σκέψη και είναι ένας άνθρωπος ανοιχτός και απενοχοποιημένος σαν καλλιτέχνης. Οπότε έχει στήσει 1-2 σκηνές όπου παίζει πάρα πολύ με το γυμνό. Όμως ενώ ίσως σκεφτόταν ότι θα λειτουργούσε σε κάποιους ως υπερβολικό, τελικά είναι το μόνο που δεν συζητιέται. Αντίθετα λειτουργεί με μία δύναμη και έναν μαγικό τρόπο. **Οι γυμνές σκηνές δε, είναι οι πιο τρυφερές του έργου, εκείνες που ενώ δεν έχουν λόγια, εγώ κρατιέμαι να μην κλάψω. Και τα σώματα έχουν μια τέτοια ομορφιά, φέρουν το γυμνό τόσο ωραία και απενοχοποιημένα, που είναι**

μαγικό. Υπάρχει και μια άλλη σκηνή στο ίδιο πλαίσιο όπου γίνεται μια αντεστραμμένη σεξουαλική πράξη».

-Με ποιά έννοια;

«Ο ήρωας φτάνει σε ένα κορυφαίο σημείο όπου στην προσπάθειά του να ξεφύγει από αυτό που τον κυνηγάει, μεταμορφώνεται με τα ρούχα τής σχέσης που είχε, σε μια γυναίκα και βγαίνει στον δρόμο. Κι από κει και πέρα αρχίζει μια κορύφωση περίεργη. Κάπως έτσι κι ενώ βρίσκεται σε έναν σκουπιδότοπο, ανεβαίνει πάνω του μια κοπέλα και γίνεται μια σεξουαλική πράξη με αντεστραμμένους τους ρόλους των δύο φύλων. Είναι μια πολύ σκληρή σκηνή όπου πρωταγωνιστούν τα γυμνά σώματα. Αλλά, για να επανέλθω, θεωρώ ότι το γυμνό σώμα φέρει τη γυμνή μας αλήθεια. Δηλαδή εγώ αν δω έναν άνθρωπο γυμνό, αυτή είναι μια εικόνα που μου προκαλεί σεβασμό και όχι απέχθεια. Γιατί βλέπω κάτι πολύ πρωτογενές σε αυτόν. Επίσης η σεξουαλική επαφή δύο ανθρώπων, ακόμη κι αν είναι “one night stand”, περιέχει έναν πυρήνα πολύ βαθιάς συνάντησης. Ασχέτως αν εμείς το υποτιμούμε ή όχι. Ο ένας βλέπει στον άλλο ένα κομμάτι που, όταν τελειώνει το σεξ, δεν μπορούμε να το μεταφέρουμε με λόγια».

-Η «Εκκρεμότητα» πραγματεύεται και το θέμα του πόνου.

«Αν οι άνθρωποι έχουμε κάτι κοινό, αυτό είναι ο πόνος. **Αλλά ο πόνος έχει έναν πολύ μεγάλο εγωισμό, όσον και ο άνθρωπος. Δεν μπορεί ο άνθρωπος να καταλάβει ότι υπάρχει και άλλος πόνος δίπλα του. Υπάρχει αυτός ο παραλογισμός. Σου λέει ο άλλος: «δεν μπορεί, μόνον εγώ πονάω».** Βέβαια δεν μπορείς να συγκρίνεις τους πόνους. Εξ ου και ο κάθε πόνος, όπως άλλωστε και ο κάθε άνθρωπος, είναι ένα μοναδικό πράγμα. Δεν μπορείς να πεις ποτέ ποιός πόνεσε ή δυστύχησε περισσότερο ή λιγότερο. Ο πόνος είναι του καθενός. Είναι μοναδικός και είναι δείγμα ανθρωπισμού το να δέχεσαι τον πόνο του άλλου, ως αυτό που είναι. Να μην αναρωτιέσαι «πόσος, γιατί, από πού»; Δεν χρειάζεται. Αν το καταλαβαίναμε αυτό, μάλλον θα ζούσαμε και σε έναν καλύτερο κόσμο. Γιατί γενικά, όταν πονάμε θεωρούμε ότι «κανείς δεν πονάει σαν κι εμάς». Βέβαια αυτό είναι μια αυταπάτη».

-Η εποχή που ζούμε, με όλες τις αναταράξεις που έχει, είναι καλή εποχή για το θέατρο;

«**Για το θέατρο, αυτή είναι μια γόνιμη εποχή.** Είναι πιο ανοικτό και δεκτικό στους τρέχοντες προβληματισμούς και την αγωνία που υπάρχει. Αυτό βέβαια δημιουργεί την τάση του προβληματισμού και της σκέψης, εξ ου και υπάρχουν πολλές και ενδιαφέρουσες παραστάσεις».

-Το lifestyle πέθανε, ξεθώριασε το ροζ της χαράς και της αμεριμνησίας;

«Πέθανε αλλά ήδη το αντικαθιστά το επόμενο που έχει όλα αυτά τα σουσούμια της ψευτοθετικότητας και της ψευτοευαισθησίας, εξ ου και, τώρα πια, το μεγάλο πρόβλημα είναι ότι έρχονται καινούρια κλισέ, ότι όλοι είμαστε -τάχα μου- κοινωνικά ευαίσθητοι. Ενώ δεν είμαστε, απλώς είμαστε επιλεκτικά ευαίσθητοι. **Θα ευαισθητοποιηθούμε για ένα παιδί που είναι 10-12 χρονών, για ένα αδέσποτο αλλά μέχρις εκεί. Θα ευαισθητοποιηθούμε για τον Ρωμανό αλλά είμαστε παντελώς αναισθητοι για όλα τα άλλα. Είναι ένα άλλοθι, ένα trend. Το καινούριο trend είναι η κοινωνική ευαισθησία. Εξ ου και σε αυτό μπαίνουν χορηγοί οι μεγάλες εταιρείες.** Είναι πολύ ωραίο, παλιά δεν υπήρχε αλλά είναι και ο καινούριος μεγάλος κίνδυνος. Σήμερα, μια μεγάλη εταιρεία δεν θα της κάνει σουξέ να πάει σ' ένα λαμπερό πρόσωπο αλλά για να δείξει ότι έχει κοινωνική ευαισθησία θα προτιμήσει έναν επαίτη, έναν φυλακισμένο. Βλέπω ότι αυτή είναι η καινούρια μόδα. Δεν είναι μια νέα ευαισθησία. Είναι μια νέα αναισθησία, ένα άλλοθι».

-Σε επαγγελματικό επίπεδο κάνετε φέτος πολλά. Πώς προέκυψε αυτό;

«Στο θέμα της ηθοποιίας, παρότι για πολλά χρόνια είχα αρνηθεί την ιδιότητα του ηθοποιού, τον τελευταίο ενάμισι χρόνο αποφάσισα να ξαναμπώ στη διαδικασία».

-Για ποιόν λόγο υπήρξε αυτή η άρνηση;

«Είχα αποφασίσει να κρατήσω απόσταση γιατί όταν ξεκίνησα ήμουν τόσο παθιασμένος και σε άλλον κόσμο ενώ ήταν και μια εποχή πιο “στενή”. **Μού ήταν πάντοτε πολύ δύσκολο να διαχειριστώ έναν πολύ μεγάλο έρωτα. Πώς φτιάχνεις έναν πολύ μεγάλο έρωτα και λες: «ωραία, τον έρωτα αυτόν δεν μπορώ να τον χαρώ, θα με πεθάνει!»** Δεν με ενδιέφερε να είμαι ένας πικραμένος ηθοποιός που πρέπει να φτάσει τα 50-60 του για να πουν: «για δεξ τι καλός που είναι!» Το θεωρώ μεγάλη μιζέρια. Οπότε αποφάσισα να εκτρώσω το αίσθημα. Δεν ήταν εύκολο, ήταν πολύ οδυνηρό. Αλλά επειδή είχα εναλλακτικές, το ραδιόφωνο, το γράψιμο, κατόρθωσα “να πάω” αλλού. Αλλά αυτό που νόμιζα πως πέθανε μέσα μου, εξακολουθούσε να παραμένει ζωντανό. Οπότε ξαναμπήκα στον χώρο και ήταν κάτι εξαιρετικά λυτρωτικό. Μάλλον χρειάζομαι τον χρόνο μου για να μπορέσω εγώ να βρω τις ισορροπίες. Γιατί δεν φταίνε οι άλλοι. Είναι σαν να είσαι πολύ ερωτευμένος με έναν άνθρωπο αλλά δεν μπορείς να έχεις σχέση μαζί του. Εγώ είχα τον μεγάλο έρωτα για το θέατρο αλλά δεν μπορούσα να έχω σχέση μαζί του. Τώρα μπορώ».

-Το γράψιμο;

«Αυτό υπήρχε αλλά τον τελευταίο καιρό ήρθε στην επιφάνεια. Για αυτό και σε έναν-ενάμισι χρόνο βγήκε ένα προφίλ δικό μου που είναι πολύ έντονο. Και που αν το έβλεπα σε έναν άλλο μπορεί να έλεγα: «Αμάν, ρε φίλε, μάς κούρασες! Ξαφνικά και γράφεις και παίζεις, χαλάρωσε λίγο!» Αλλά δεν ήταν ότι το πίεσα αλλά ήρθε από μόνο του, μάλλον επειδή ήταν μια δουλειά

δεκαετίας, ένα συσσωρευμένο υλικό. Έτσι ήρθε η “Εκκρεμότητα” που παρουσιάστηκε στα αναλόγια του **Εθνικού**, μετά μεταφράστηκε στα αγγλικά (χάρη σε μια πολύ καλή δουλειά των **εκδόσεων Ηρόδοτος**) και παρουσιάστηκε στο αναλόγιο στο Λονδίνο, μετά δρομολογήθηκε η παράσταση, εν τω μεταξύ εμφανίστηκα και ως ηθοποιός ενώ «έσκασε» και το **«Δεσποινίς Δυστυχία»** που ήταν ένα αφήγημα που υπήρχε κι εγώ θέλησα να γίνει μια θεατρική μεταφορά του, μια παρουσίαση στα αναλόγια του **Θεάτρου Τέχνης**. Οπότε ήταν μια πολύ δυνατή χρονιά με πολύ υλικό, ήρθαν όλα μαζί! Τώρα, αφού κλείσει τον κύκλο της η “Εκκρεμότητα”, μάλλον πρέπει να κλείσει τον κύκλο της η «Δεσποινίς Δυστυχία» σαν θεατρικό γιατί είναι κάτι που έχει πολύ ιδιαίτερη δυναμική και φόρα».

-Κάποιο σχόλιο για την κόντρα που ξέσπασε μετά την βράβευση Ρουβά με το θεατρικό βραβείο **Κάρολος Κουν**, τις δηλώσεις Διαβάτη κ.λπ.;

«Το θέμα των βραβείων γενικότερα είναι ένα θέμα που ποτέ δεν ήταν καθαρό. Πρόκειται για μια έωλη επιτροπή, εκτίθενται οι άνθρωποι οι ίδιοι ενώ όλα όσα έχουν ακουστεί αυτές τις μέρες, για όσους ξέρουμε τα πράγματα, σαφώς και ισχύουν. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι πριν δεν γινόντουσαν. Απλώς τώρα έγινε με έναν ακραία κραυγαλέο τρόπο που δεν εκθέτει τον **Ρουβά**, ο οποίος είναι συμπαθέστατος κατά τα άλλα. Πάντα γινόντουσαν αυτά. Οι άνθρωποι που ήταν σε επιτροπές δεν μπορούσαν να είναι και τόσο αντικειμενικοί. Ή δεν ήθελαν να είναι. **Λυπάμαι που το λέω αλλά η Ελλάδα είναι μια πάρα πολύ διαπλεκόμενη χώρα. Οι ίδιοι οι άνθρωποι που κατηγορούν τη διαπλοκή ακόμη και σε θέματα καλλιτεχνικά και το πόσο ξεφτίλα είναι όλα, ξεχνούν ότι, λίγο πριν, ήταν και οι ίδιοι μέσα στον ίδιο μηχανισμό που τώρα κατηγορούν. Απλώς τώρα βρίσκονται εκτός..** Κι έχουν πολύ μεγάλη ευθύνη. Γιατί και τον χτίσανε και μετά τον άφησαν να φτάσει στα όρια μιας ευτέλειας. Κι αυτό που συνέβη πρόσφατα είναι όντως μια ευτέλεια».

-Ουσιαστικά λέτε ότι ουδείς αθώς του αίματος.

«Ουδείς αθώς! Δεν γίνεται να παριστάνεις τον Πόντιο Πιλάτο. Και το λέω έχοντας πολύ συγκεκριμένα πράγματα στο κεφάλι μου ακόμη και από ανθρώπους που εκτιμώ. Αλλά δυστυχώς πρέπει να καταλάβουν ότι, πολύ συχνά, αυτό που λέμε «εξουσία», δεν είναι πάντα ο άλλος. Μπορεί να έχουμε ήδη γίνει εμείς εξουσία και δεν θέλουμε να το καταλάβουμε. Απλώς το θυμόμαστε όταν πια δεν είμαστε εξουσία, όταν ο άλλος είναι εξουσία. Και είναι και κακή εξουσία. **Όντως η ιστορία αυτή που δημιουργήθηκε είναι μια φαιδρή ιστορία. Ουσιαστικά θα έπρεπε να γελάμε αφού είναι ανάξια λόγου. Γιατί είναι πολύ απροκάλυπτο. Δεν κρατά κανένα πρόσχημα. Είναι βλακώδες.**»

-Για τη βράβευση του Ρουβά λέτε.

«Ναι. Που δεν αφορά τον ίδιο τον άνθρωπο. Κατ'εμέ, αν ήμουν ένας πολύ δίκος του άνθρωπος ή ένας ατζέντης του θα τού έλεγα «κάνε αυτό που αρμόζει σε έναν άνθρωπο που είναι πολύ ακέραιος», που θέλω να πιστεύω ότι είναι. «Μην το αποδέχεσαι, δεν το 'χεις ανάγκη». Από την άλλη όμως, οι άνθρωποι είμαστε πάρα πολύ φιλόδοξοι. Ε, κάποια στιγμή, καλό είναι να μάς χώσει κάποιος μια σφαλιάρα. Να σου πει: “άκου να δεις φίλε, είσαι γλυκός, είσαι καλός, αλλά εδώ είσαι φάουλ. **Δεν είναι όλα καριέρα, δεν είναι όλα προβολέας. Και, δεν πειράζει, υπάρχουν κι άλλα «εγώ» να χωρέσουν. Δεν χρειάζεται να είναι το δικό σου «εγώ» παντού.** Και το λέω για το ακούω κι εγώ ο ίδιος. Γιατί, για να είμαστε και δίκαιοι, και να μην μένουμε στα νέα κλισέ που πρέπει να αναμασάμε, πολλοί από τους ανθρώπους που μπορεί να είπαν «είμαι εναντίον» ή αρνήθηκαν ή θα 'θελαν να αρνηθούν το βραβείο, έχουν παίξει επί πάρα πολλά χρόνια και δεκαετίες το παιχνίδι της εξουσίας και της φαιδρότητας. Κι ας μην μπούμε σε ονόματα, είναι όλα πολύ γνωστά στους παρκοκούντες στην Ιερουσαλήμ. Ενώ λέμε αυτό, ταυτόχρονα από πίσω λέμε και το «έλα ρε φίλε τώρα, εντάξει...». Έχουν ξεχάσει τι έχει γίνει και με τον τάδε, τον τάδε, τον τάδε; Είμαστε πολύ επιλεκτικοί στην ευαισθησία μας. Είμαστε ευαίσθητοι και ηθικολόγοι όποτε και όπου εμείς θέλουμε».

-Δηλαδή δεν υπάρχει μια συνέπεια.

«Καμία. Και ίσως στην Ελλάδα αυτό είναι το μεγάλο μας πρόβλημα. Έχει κατέβει ο πήχης τόσο χαμηλά που τα πράγματα είναι χωρίς κανένα πρόσχημα, απροκάλυπτα. **Δηλαδή ο άλλος θα βάλει το δικό του πρόσωπο, θα φτιάξει μια επιτροπή και θα προωθήσει τον φίλο, την φίλη, τον γκόμενο, την γκόμενα.** Γλυκά και σεβαστά όλα αυτά, αποδεκτά μέχρι του σημείου που είναι μέσα στην ανθρώπινη φύση. Αλλά όταν αυτό γίνεται ο κανόνας, είναι πολύ αγοραίο και φτηνό».

-Η «ανταπάντηση» του Ρουβά ότι «με την ψυχή γίνεται κάποιος ηθοποιός»;

«Προφανώς τον εκφράζει και καλά έκανε και το είπε. Αλλά θα πρέπει να ξέρουμε ότι όλα έχουν ψυχή. **Και το έγκλημα ψυχή έχει. Δεν κάνεις έγκλημα χωρίς ψυχή. Τι πάει να πει «ψυχή»; Δηλαδή οι άλλοι ήταν άψυχοι που παίζανε; Όχι δεν ήταν.** Αυτό μάλλον δείχνει ότι αγνοεί το θέατρο. Το θέατρο θέλει ψυχή αλλά μπορείς να κάνεις θέατρο και χωρίς ψυχή και να φαίνεται ότι έχεις ψυχή. Το ότι κάποιος έχει ψυχή δεν σημαίνει ότι είναι και καλλιτέχνης. Αυτό είναι άλλο πράγμα. Είναι πολύ ωραίο, συναισθηματικό, χαριτωμένο, τρυφερό. Όταν όμως είσαι δημόσιο πρόσωπο, είναι καλό να είσαι πιο προσεκτικός».

«ΕΚΚΡΕΜΟΤΗΤΑ» – Στο ΑΓΓΕΛΩΝ ΒΗΜΑ (Σατωβριάνδου 36, Ομόνοια)

Παίζουν: Βίκυ Κυριακουλάκου, Γιάννης Μπόγγρης, Δέσποινα Χατζηπαυλίδου

Κείμενο: Τσιμάρας Τζανάτος

Σκηνοθεσία: Βασίλης Νούλας

Σκηνικά-κοστούμια: Σοφία Σιμάκη

Φωτισμοί: Βαλεντίνα Ταμωλάκη

Βοηθός σκηνοθέτη: Ελισάβετ Ξανθοπούλου

Κάθε Δευτέρα & Τρίτη στις 20.00.

Από 17 Νοεμβρίου έως 23 Δεκεμβρίου 2014

Τιμές εισιτηρίων: Γενική είσοδος 12 ευρώ, Φοιτητικό 8 ευρώ , Ανέργων 5 ευρώ.

Για πληροφορίες: 210 – 524 2211 & – 213